

Pol Edi

FLINT

Preveo sa engleskog
Dejan Inić

Mono i Manjana
2009.

*Posvećeno sećanju na Žilijen Burdonek
(1978–1999)*

Prvo poglavlje

I

Grejs Flint poseduje napravu manju od paklice cigareta koju vam može sakriti u auto, čamac ili avion – ili možda, ako joj tako više odgovara, čak i u kofer – a pomoću nje, u narednih šest meseci, uvek može da zna gde se tačno nalazite.

Ukoliko se baterije ne istroše, ili odašiljač ne pretrpi kvar.

Grejs Flint ima mikrofon veličine dugmeta na košulji koji je povezan sa predajnikom, tankim poput kreditne kartice, koji će zabeležiti svaku nepromišljenu izjavu na koju bi mogla naići tu, na uglu, ili na drugom kraju grada, ili u bilo kom drugom delu sveta.

Pod uslovom da zagađenost nižih slojeva atmosfere ne premaši određenu meru, i da se u predajniku ne desi naglo povišenje voltaže ili neki od sličnih problema o kojima tehničari ne vole da pričaju.

A dešava se da tehnologija, čak i kada funkcioniše, jednostavno ne može pomoći.

Grejs Flint se nalazi na stepeništu višespratne garaže u Belgraviji. Mikrofon joj je zalepljen ispod leve dojke, a predajnik priljubljen uz levu preponu. Smireno podseća sebe da je podrška udaljena svega nekoliko metara i da pažljivo sluša svaku reč čekajući bilo kakav znak opasnosti, ali nije svesna da se između njih i nje nalaze čelikom ojačana vrata koja su oprezni upravnici garaže ugradili ne bi li odbili noćne pljačkaše i vandale, ali koja su danas, sasvim slučajno, ostala zaključana.

„Ne želim da razgovaram s tvojim prijateljima“, Frenk Harling se obraća Klejtonu Buleru bez povoda. „Zar nisi shvatio ko su oni? Oni su zakon.“

Motrite na njihove oči, govorili su instruktori na Hendonu. Ne slušajte šta govore, pošto će lagati, baš kao i vi. Motrite na njihove oči.

Ali ona ne može da vidi oči Klejtona Bulera pošto su skrivene iza tamnih naočara, a detektiv Pendl ne pokazuje znake uznemirenosti. Nevezano za to, u ovom trenutku od kog joj zastaje dah, obuzima je želja da se isposta-

vi kako ih Frenk Harling samo iskušava, kako nije ni svestan da je to što izgovara zaista istina.

„Paranoičan si“, frkće Buler. „Misliš da ih nisam proverio?“

„Jesi li, zaista?“, Harling prezrivo odvrati. „Kad ti kažem, tupoglavče, oni su ta vrsta šljama.“

Ako subjekat načini bilo kakav nagli pokret, unapred ga smatrajte neprijateljskim i smesta reagujte, ali Bulerov pokret nije nagao. Spor je, pa čak i prefinjen za tako krupnog čoveka. Povija se i zavlači ruku duboko u svoju advokatsku aktentašnu i nervni završeci u Flintinom mozgu panično poručuju da se radi o pištolju.

Flintova kasnije neće moći da se seti da li je pištolj prvo čula ili videla. Kada dođe do tog ispitivanja, biće nesigurna i po pitanju mnogih drugih stvari. Zasebni detalji biće joj dovoljno jasni u sećanju, svaki će ostati zauvek urezan u njenom pamćenju, ali njihov tačan sled biće joj nepoznat.

Tek što se Pit Pendl pokrenuo, zvuk prvog praska odjekuje stepeništem toliko glasno da je zaprepašćena. Odjek još traje a već se čuje i druga, naknadno i treća eksplozija. Silina udara prvog metka odbacuje Pendla unazad, ali stepenište je usko i leđa mu se oslanjaju o zid tako da ga od Bulera i dalje deli svega jedan metar. Ona će upamtiti kako mu se telo trzalo dok su mu drugi i treći metak probijali grudi, kao da ga protresa neka nevidljiva ruka, i obavestiće istražitelje da je posle drugog, ili možda trećeg metka, iz njegovih usta pokuljala krv. Do detalja će pamtiti blistavoskarletnu boju krvi i njenu toplinu pri dodiru.

I sama je pribijena uza zid, s druge strane stepeništa, a u trenu kada Buler okreće pištolj ka njoj, spušta se u čučanj. Smesta prepoznaje devetomilimetarski *brauning*, iako će istražitelji zaključiti da je ta pojedinost tek kasnije doprla do nje. Neće moći da se seti kada je sklopila oči i prekrila lice rukama čekajući da je Buler ubije.

Razjašnjenje činjenice da nije ubijena biće jednostavno, na zadovoljstvo istražitelja. Četvrti metak se zaglavio u šaržeru, i Flintova nije uspela da izbroji koliko je puta Buler povukao navlaku cevi pokušavajući da odglavi oružje.

Sada je već svesna mnoštva drugih zvukova i utisaka. Čuje izmučeni hropac detektiva Pendla. Svesna je i toga da su glasovi sve očajnijih ljudi uz zveku čvrstim predmetima o čelična vrata previše daleko. Čuje glas Frenka Harlinga, taj nezamenljivi južnolondonski napev: „Dovrši to, Buleru. Jebem mu, dovrši to.“

Iznad svega, pažnju joj drži stenjanje užasno gojaznog advokata sa Beverli Hilsa koji se nadvija preko nje i tuče je po lobanji drškom svog inače beskorisnog *brauninga*.

Na kraju će zaključiti da je najverovatnije držala ruke na glavi pošto joj je slomljeno osam prstiju, od toga jedan palac. Sasvim će se, međutim, živopisno sećati pada na leđa i osećaja težine kada se Buler našao na njoj. Laktom joj pritiska vrat i zariva joj svoje uredno izmanikirane prste u kožu ne bi li, valjda, jače stisnuo i lakše pocepao tkaninu njene bluze i brushaltera. Prsa su joj ogoljena, a kroz glavu joj prolazi apsurdna misao da joj preti silovanje. Ali on je pronašao mikrofon za kojim je tragao i uspravlja se na noge. Čuje njegov glas: „Kurvo, kurvo, kurvo“ nekoliko puta, i tada počinje istinski bol.

Naslonio se na zid da održi ravnotežu dok joj ravnomernim pokretima zabija u grudi petu jedne od svojih ručno izrađenih italijanskih čizama. Možda ga nagoni nerazumna nada da će, ako mikrofon bude uništen, nestati i dokazi koje je snimio. Uspelo mu je samo da satera napravu u zid njenog abdomena.

Potom počinje da joj obrađuje lice. Potpetica čizme se obrušava na nju hladnokrvno i nemilosrdno poput malja. Ona gubi svest, ali, ako je sećanje ne vara, to ne traje dugo. Reći će istražiteljima kako je ležala na stepeništu kao izlomljena lutka, sa ukusom krvi i smrvljene zubne gleđi u ustima, uz miris sopstvene mokraće, osluškujući zvuk trčećih koraka uza stepenice i samrtni hropac Pita Pendla.

Klejton Buler nije daleko stigao. Možda mu je svest o tome da je upravo ubio jednog britanskog policajca i pretvorio lice jedne policajke u kašu preopteretila srce, ionako već žestoko preopterećeno preteranom gojaznošću i pušačkom navikom od tri pakle na dan. Bilo kako bilo, izdalo ga je. Pronašli su ga u Elizabet stritu, mrtvog za volanom svog *herca* koji se zaustavio u izlogu nečega što je do njegovog prispeća važno za pomodno uređen butik.

Međutim, Frenka Harlinga nisu pronašli, ni tog dana, a ni tokom potere koja je usledila – iako je to bila jedna od najvećih hajki koje se pamte u Odeljenju za organizovani kriminal. Detektiv-inspektor Pit Pendl bio je, kako je i uobičajeno, izuzetno omiljen među svojim podređenima, tako da im je njegova smrt, uz njihovu sopstvenu nesposobnost da je spreče, teško pala. Pri tom su i svi oni koji su imali priliku da vide smrskano lice Grejs Flint ili da saslušaju opis njenog stanja zažalili što ne mogu da se dočepaju

Klejtona Bulera, što im je smrću uskratio to zadovoljstvo, i preusmerili gnev na Frenka Harlinga.

Bili su to pravičan gnev i unutarnja ogorčenost, jer Harling je, na kraju krajeva, isprovocirao i podstakao užasni događaj.

Oni su zakon, kazao je bez dvoumljenja. *Dovrši to, Buleru*. Klasičan primer podstreka na ubistvo.

Harling je, pri tom, bio taj koji se postarao da vrata stepeništa ostanu zaključana, čineći podršku bespomoćnom – ili je policija barem imala dobre razloge da veruje u to. Kako mu je to pošlo za rukom i otkud je doznao da mu se sprema klopka, bila su dva mučna pitanja koja su im nagrizala svest kao gangrena.

Doneta je odluka da se naplate dugovanja svih pređašnjih ustupaka Ode-ljenja za organizovani kriminal. Čitavom londonskom metropolom i jugom Engleske, uskoro i uzduž i popreko zemlje, protutnjala je policijska hajka. Svaka luka i aerodrom bili su u stanju uzbune, stoga se činilo bezmalo sigurnim da Harling nije mogao napustiti zemlju putem javnih prevoznih sredstava, ukoliko nije bio ubedljivo i genijalno prerušen. Niti je, ako je ostao u Britaniji, posetio ijedan hotel, hostel ili sličnu jazbinu, kao ni skloništa za koja su mnogobrojni policijski doušnici, orni da udovolje svojim gospodarima od kojih su, osim pretnji, dobijali i nepromišljena obećanja, dobro znali.

Ne, Frenk Harling je naprosto nestao i postao nevidljiv. Upali su u njegov dom u Virdžinija Voteru i pronašli dokaze o četiri različita identiteta koja je koristio. Pronašli su i suprugu od koje je odvojeno živio, tačnije, ženu koja je verovala da mu je supruga. Morali su, ipak, da je obaveste da je Frenk Harling, između ostalog, bio i bigamista. Uz njenu pomoć ušli su u trag njegovoj skromnoj kancelariji u Surbitonu. Vodila se na ime *Junifaj konsaltinga*. Naišli su na dokaze o sto osamdeset i dva bankovna računa koje je održavao u ime raznolikih i opskurnih korporacija. Tuda su protekle nezamislive količine novca. Pronašli su i *Kompakov* računar na čijem su se hard disku nalazila oko dva gigabajta šifrovanih podataka. Odeljenje se pozvalo na još jedan pređašnji dug, i stručnjaci za računare iz FBI-jeve laboratorije u Vašingtonu odgovorili su da najverovatnije mogu pronaći ključ za pristup tajnama Frenka Harlinga. Ali, već pri prvom pokušaju kopiranja sadržaja hard diska, što se činilo kao razumna predostrožnost, pokrenuo se skriveni program koji ih je bespovratno uništio. Kao i sam Harling, njegove tajne su nestale sa lica zemlje.

Na kraju su odustali od potere, jer je uprkos njihovim željama situacija bila takva da nisu znali gde još da ga potraže. Međutim, nisu to saopštili Grejs Flint, jer su njeni doktori ocenili da joj je za oporavak, pa čak i razum, bitno da nastavi da veruje kako će Frenk Harling biti uhvaćen.

Trebalo im je skoro godinu dana da povrate njeno smršcano lice. Fotografije iz raznih bolnih etapa – bolnih za nju, naravno – nisu nimalo prijatne. U međuvremenu ju je ostavio suprug, Džejsmi. Izjavio je da ne može ni da razume niti da prihvati njenu želju da se nakon oporavka vrati Odeljenju za organizovani kriminal, u čemu je bila nepokolebljiva. Jednog dana, nedugo nakon što je po ko zna koji put bila pod hirurškim sečivom, podigao je ogledalo sa njene natkasne i pokazao joj tamne ožiljke i podočnjake. „Pogledaj se, Grejs“, rekao je, kao da je mislio da nije svesna svog izgleda. „Ne mogu da izdržim. Jednostavno ne mogu.“

Spakovao je svoje stvari i napustio stan, praveći se da odlazi samo privremeno. Govorio je o nekakvom trenutku predaha. U roku od mesec dana doznala je da se preselio u Pimliko sa ženom zvanom Karolajn. Karolajn je, kako se ispostavilo, bila majka jednogodišnjeg deteta, Džejmijevog sina.

Pošto je i dalje bila na bolovanju, vratila se na selo, na džordžijansko imanje na kome je odrasla. Znala je da će joj tu barem telesne rane zacečiti.

Otac ju je zvao „Čudesna Grejs“.¹ Verovatno se noćima molio za nju, u nadi da više nikada neće biti mamac u lovu Odeljenja za organizovani kriminal, ali dr Džon Flint nije smatrao da je umesno da govori svojoj ćerci šta da čini. Iako mu nije bilo jasno poreklo njenog instinkta – od njega ga svakako nije nasledila – osećao je dužnost i zadovoljstvo u tome što ju je voleo onakvu kakva jeste.

U toj opuštenoj, bespogovornoj atmosferi koju joj je obezbedio, Grejs se polako oporavljala. Kada nije boravila u bolnici i trpela dalje korektivne operacije, radila je u njegovoj operacionoj sali gde se pacijenti nisu gnušali njene nakaznosti.

„Znaš, Grejsi, mislim da bi ti bila neverovatno dobra veterinarika“, govorio joj je otac, ali ostatak njegovog užasnog straha ostajao je skriven.

¹ Grejs (od engl. *Grace*): Milost. Aluzija na *Amazing Grace*, poznatu poemu Džona Njutona. (Prim. prev.)

II

Pred istražnim sudom koji ju je rasteretio bilo kakve krivice u vezi sa smrću detektiva Pendla; pred doktorima, psihijatrima i ljudima u sivom iz administracije, koji su sa skepsom ocenjivali njenu spremnost da se vrati na posao; pred instruktorima sa Hendona, gde je poslata radi ponovnog obučavanja – prilikom kog su bili posebno rešeni da je slome; pred novim pretpostavljenim koji je došao na Pendlovo mesto, doduše samo po pitanju čina, ne i bliskosti s ljudima; pred kolegama koji su joj stojeći aplaudirali kada je ponovo kročila u Odeljenje za organizovani kriminal, iako nisu mogli da je pogledaju u oči; i, što je najbitnije, sama pred sobom, Grejs Flint je tvrdila da joj je Klejton Buler slomio samo kosti i zube, ali ne i duh.

To nije bila istina.

Hirurzi su izveli nešto blisko čudu. Iznova su joj napravili vilicu i postavili implantate i krunice na mesto zuba koje je smrskala Bulerova čizma. Polako su joj rekonstruisali nos i jagodice i potom je prepustili drugim veštima hirurzima, od kojih je dobila spretno nalepljene trake kože. Proizvod njihovog rada bila je maska, jednako lepa kao i originalni lik, ali još izdržljivija. „Ovako ćete izgledati i kada napunite pedeset“, govorili su joj i, mada joj se samoljublje nije ubrajalo u ogrešenja, našla je utehu u tome.

Ali niko nije zalečio skrivenu štetu, jer niko nije priznao da je pretrpljena.

Govorila je da joj je dobro. To nije bila istina.

Istina je da je Grejs Flint, nekada istinski zaljubljena u nevoljni grč stomačnih mišića i prenapregnutost čula, koja je pratila misije u kojima je glumila da je neko drugi, sada premirala od straha pri samoj pomisli na nezaštićen rad u civilu.

Pre nego što je Buler odradio svoje, Grejs je bila visokoefikasan agent, upravo zbog toga što nije tako izgledala. U zavisnosti od okolnosti, i iz-

bora garderobe, mogla je postati šta god zaželi. Bila je fufica iz visokog društva, zaposlena u privatnom klubu u Sitiju, gde neki od razuzdanih dilera devizama često pokazu čime se zaista bave. Bila je tehnička pomoćnica na BBC-jevom dramskom odeljenju, koja je, usled majčine bolesti, a za pozamašnu platu, pristala da leti na Kajmanska ostrva noseći isplatu jednom od kolumbijskih kartela. Jednom je, nek joj se nebesa smiluju, bila devojka irskog teroriste koji je pokušavao da kupi sanduk granata od jednog čileanskog dilera u Majamiju. Klejton Buler je, takođe, verovao da je iskusna bankarka iz Ciriha, voljna da opere par stotina miliona dolara za koje poreski organi nisu ni čuli, sve dok ga Frenk Harling nije razuverio.

Uživala je u pletenju komplikovanih mreža laži i bila je odlična u tome. Obožavala je život na ivici i magnošenje i euforiju koji bi je ispunili čim bi rizik da bude otkrivena bio otklonjen. Ali iznad svega, volela je da ih gleda u oči dok shvataju da su bili u zabludi; da ona nije njihova žrtva, mušterija ili saučesnica, već oruđe njihove propasti.

To je bila prošlost. Lagano samopouzdanje s kojim je proživljavala dane u Odeljenju za organizovani kriminal postalo je izveštačeno, kao i njeno lice. Noćima, sama, u svom malom stanu u severnom Londonu, ležala bi u mraku i čekala da je snovi odnesu, kao što se često dešavalo, pravo u prestonicu njenog ličnog pakla – mučilište veoma slično stepeništu u Belgraviji.

Počela je da se raduje noćima kada joj glavobolje oduzmu moć razmišljanja o svemu, osim bola koji joj steže glavu kao čelična stega. U trenutku kada bi nastupila mučnina, padala je u dubok san, previše iscrpljena da bilo šta usni.

Njeni saradnici iz odeljenja su sve to, naravno, uviđali iako su se pretvarali da ne primećuju. Možda nisu mogli da pojme razmere njenog užasa, ali su svakako bili svesni da Grejs Flint više nikada neće biti poslata na tajni zadatak. Dodelili su joj potkazivače, slali je u izvidnice, stavljali je na značajan položaj u svaki potporni tim i vodili je na sva hapšenja. Kada je i to, najzad, postalo previše, poslali su je u Sjedinjene Američke Države – daleko od opasnosti, kako su verovali – da obavlja kancelarijski posao u britanskom konzulatu u Majamiju. Postala je veza između Odeljenja za organizovani kriminal i Federalnog tima za zajedničko dejstvo protiv zločina.

Niko nije ni u snu pomišljao da joj ponudi novi posao, novi korak u bezdan – sve dok se nije pojavio Kater.

Da li je Kater bio lud? Da li je želeo da slomi Grejs, ili je – kako su njegovi neprijatelji uglavnom zaključivali – jednostavno bio toliko obuzet sobom da nije mogao da shvati? Čak i sad, nakon svega što se desilo, i uprkos svim dokazima kojima Hari Koen raspolaže, on nije u mogućnosti da odgovori na to pitanje.

III

Tomas Breslin sedi, otromboljeno, udobno, na kauču u obliku slova L, presvučenom belom kožom. Kauč zauzima popriličan deo raskošne dnevne sobe u apartmanu Alhambra, najluksuznijem smeštaju koji nudi hotel *Bakanir* na Kokonat grouvu u Majamiju. Kraj njega sedi njegova supruga, premda je svakako previše mlada da bi mogla biti prvobitna gospođa Breslin.

Privlačan su i skupo odeven par. On nosi azurnoplavu svilenu košulju sa sićušnom bisernom dugmađi i bele lanene pantalone, a ona purpurni svileni kombinezon koji otkriva sve osim poslednjih nekoliko centimetara njenih vitkih nogu. Breslin u dokolici pušta prste da ispisuju zamišljene oblike po unutrašnjosti njenih butina. Tim gestom daje do znanja da je ona njegovo vlasništvo. Gospodin Breslin odaje utisak čoveka kome su lični posedi izuzetno važni.

Stigli su iz Nju Orleansa na međunarodni aerodrom u Majamiju baš ovog popodneva, ako je verovati planu leta koji je popunjavao pilot aviona kojim su, navodno, i doputovali na Floridu. Na aerodromu su ih sačekala dva mladića koji, sudeći po izgledu, provode puno vremena u teretani. Obojica su nosila platnene jakne, moderne i lagane, ispod kojih se svašta može sakriti. Nisu preuzeli prtljag Breslinovih, pošto im je više odgovaralo da im ruke budu slobodne, ali su se postarali da nosači utovare svaku sitnicu u prtljag bele limuzine koja je čekala Breslinove tačno ispred terminala. Sačekali su da Breslinovi sednu, pa tek onda uđoše u vozilo. Potpuno su odgovarali obrascu opreznih stražara.

Breslinovi se nisu prijavili na recepciji hotela *Bakanir*, već su se jednostavno pojavili. Upravnik je uz širok osmeh dočekao očigledno stalne i cenjene goste, susreo ih u predvorju hotela i odveo ih do posebnog lifta koji vodi do apartmana Alhambra. Uz sav prtljag, sa Breslinovima su u lift kročila i dva mladića. Nije bilo pomena o tome da bi moglo biti drugačije.